

TAKIM ELBİSE

1

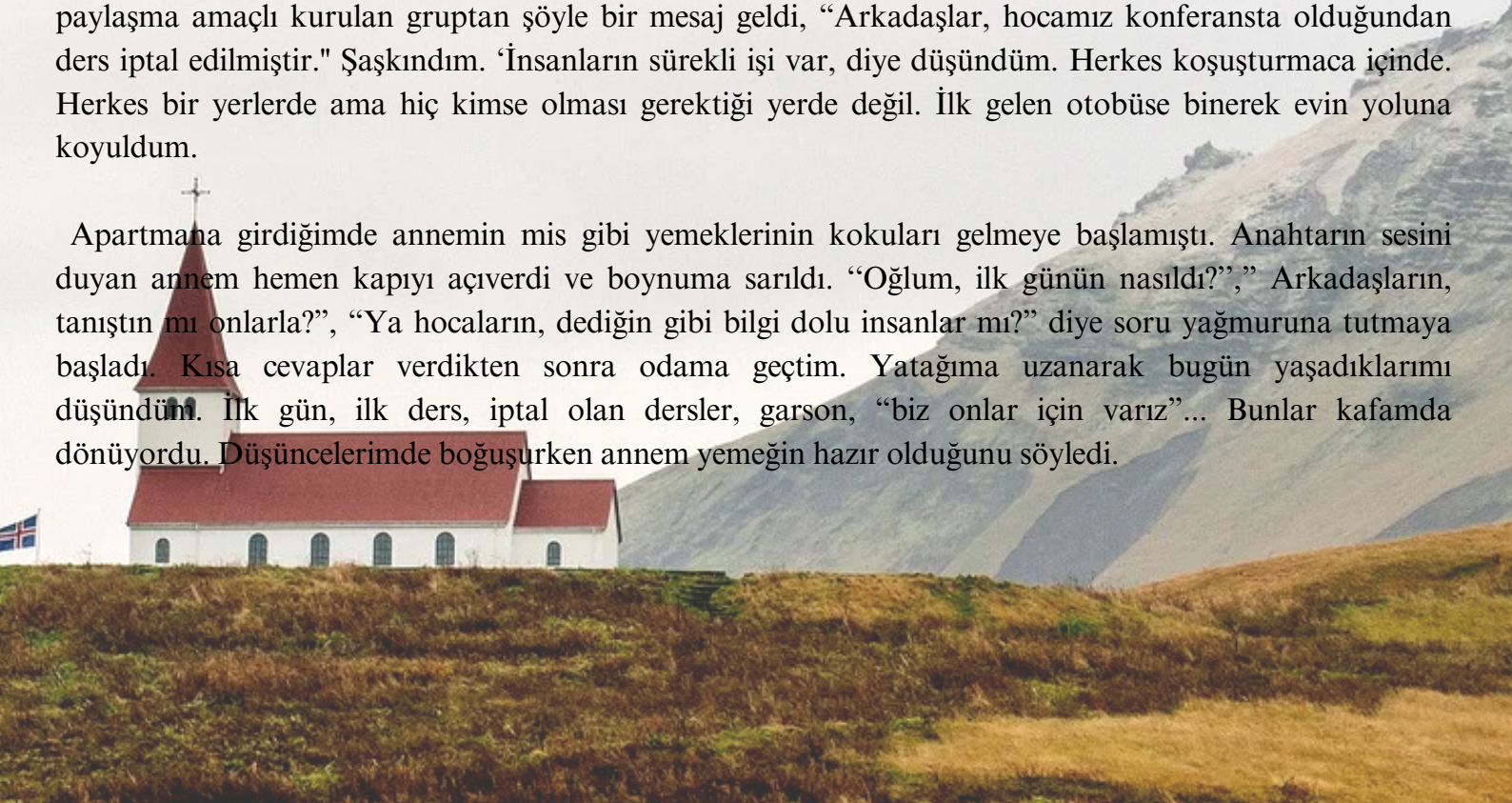
O kapıdan içeri girerken kafamda kurduğum tahayyül beni vecd ediyordu. Romanlar, şiirler, poetikalar, manifestolar... İçim içime sığmıyor, bir an önce hocalarımla tanışmak istiyordum.

İşte ilk ders, ilk heyecan. Dört gözle “bilim adamı” sıfatını taşıyan hocamızı beklerken bizim yaşlarımızda genç birisi girdi sınıfa. Kürsüye çıkarak, "Arkadaşlar hocamız toplantıda olduğundan derse katılamayacak. Bu sebeple yoklama alınmayacaktır. Gidebilirsiniz!" dedi. Defterimi, kalemimi çantama koydum. Merdivenlerden aşağıya inerken "Bilim insanlarıyla ilk kez karşı karşıya geleceğim. O insanlar toplumun önde gelen insanlarıdır. Tabi ki toplantı yapmalılar, hatta biz sınıfta toplantısının bitmesini bile beklemeliyiz." diyerek mırıldanıyordum.

Kampüsü keşfetmek üzere yola koyuldum. Kafeler, pastaneler, restoranlar ve lokantalar... Hepsisi birbirinden güzel, içleri dolu dolu, cıvıl cıvıl mekânlardı. Kampüste biraz gezindikten sonra karnım acıktı. Restoranlardan birine girip herhangi bir masaya oturup yemek söyledim. Yemeğin gelmesini beklerken insanları intiba ediyordum. Sanki bugün son günmüş, ertesi gün olmayacakmış gibi bir koşuşturma içindelerdi. Birden garson yanıma geldi "Beyefendi, buraya rektör yardımcısı gelecek, sizi şu masaya alabilir miyim?" dedi. Şaşkın tavırla garsona döndüm "Ben rektör yardımcısından önce buraya geldim. Niye kalkıyorum?" dedim. Garsonun kafa göz sallamasından ve takım elbiselilerin kulağına bir şeyler fısıldamasından anladım ki benim kalkmam gerekiyor. Yavaşça gösterdiği masaya geçtim. Yemeğimi yemeye başladım. Yemeğim bitmeye yakın o garson kalktığı masayı temizliyor, oturduğum sandalyeyi siliyordu. Şaşkınlıkla bu yaşananları izlerken biri omzuma dokunup "Biz onlar için varız." diyerek hemen yanımdan uzaklaştı. İçinde özel birinin taşındığı besbelli olan siyah araç restoranın önünde durdu. İçinden dört beş tane takım elbiseli adam indi. Beni kaldırdıkları masaya doğru yöneldiler. Yemekler, tatlılar yeniyor; kahveler içiliyor, kaba kahkahalar havada uçuşuyordu.

Ders saatim yaklaşmıştı. Eşyalarımı toplayıp kasaya gidecekken sınıf arkadaşlarımın oluşturduğu ve bilgi paylaşma amaçlı kurulan gruptan şöyle bir mesaj geldi, "Arkadaşlar, hocamız konferansta olduğundan ders iptal edilmiştir." Şaşkındım. 'İnsanların sürekli işi var, diye düşündüm. Herkes koşuşturmaca içinde. Herkes bir yerlerde ama hiç kimse olması gerektiği yerde değil. İlk gelen otobüse binerek evin yoluna koyuldum.

Apartmana girdiğimde annemin mis gibi yemeklerinin kokuları gelmeye başlamıştı. Anahtarın sesini duyan annem hemen kapıyı açiverdi ve boynuma sarıldı. "Oğlum, ilk günün nasıldı?", "Arkadaşların, tanıştın mı onlarla?", "Ya hocaların, dediğin gibi bilgi dolu insanlar mı?" diye soru yağmuruna tutmaya başladı. Kısa cevaplar verdikten sonra odama geçtim. Yatağıma uzanarak bugün yaşadıklarımı düşündüm. İlk gün, ilk ders, iptal olan dersler, garson, "biz onlar için varız"... Bunlar kafamda dönüyordu. Düşüncelerimde boğuşurken annem yemeğin hazır olduğunu söyledi.

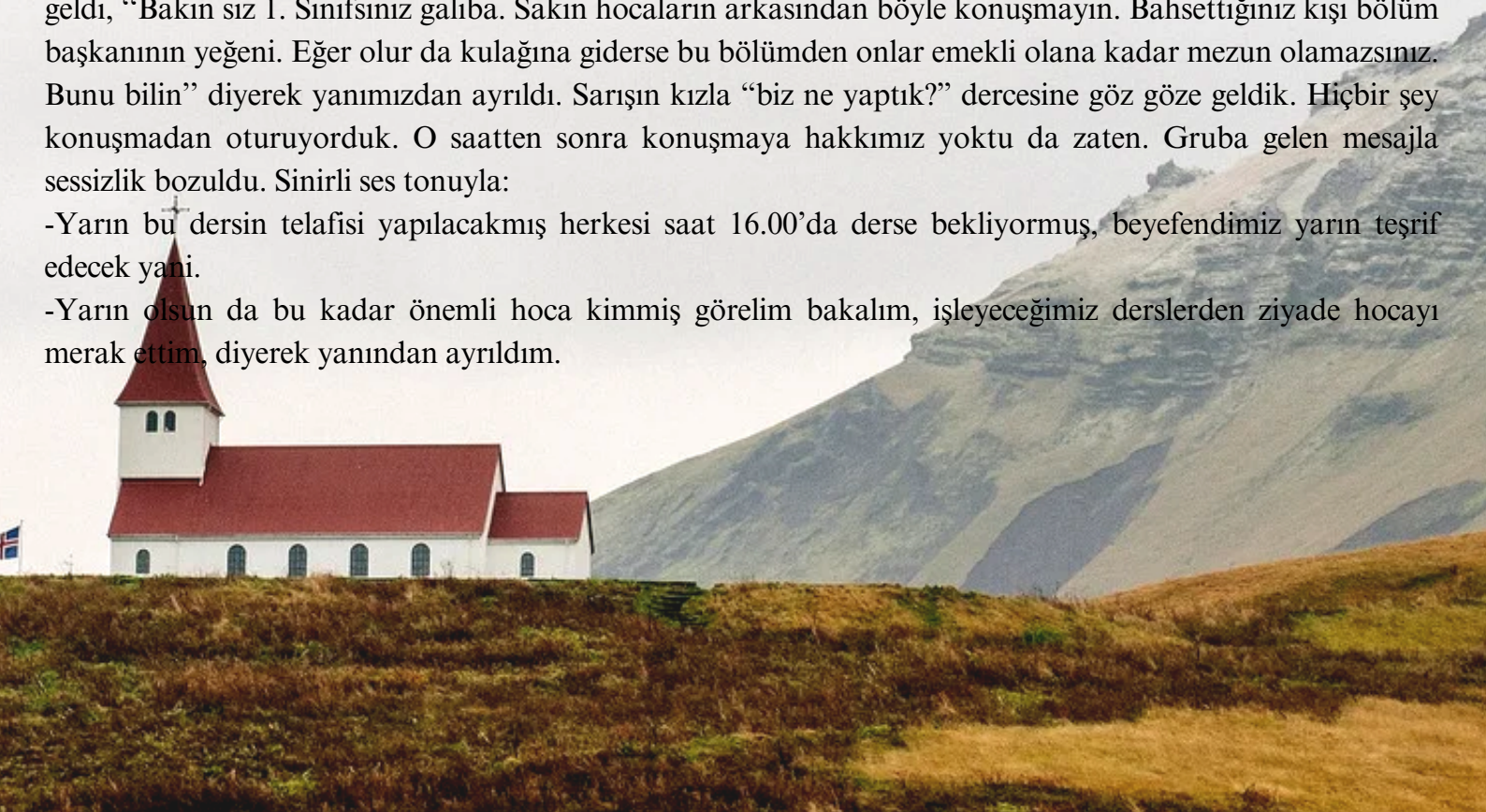

Yemek faslı bittikten sonra şiir karalamak için odama geçip defterimi açtım. O kadar karmaşık düşünceler içindeydim ki hatırıma gelen hayali tanımıyor, zihnimden uçan fikirlere yetişemiyor, kalbimden doğan hissi bulamıyor, sadece aciz bir feryat koparıyordum. Olacak iş değildi. En iyisi yatmak diye düşünerek defteri kapatıp yatağıma yattım.

Sınıfta heyecanla hocayı bekliyordum. Acaba ilk derste tanışma mı olacak, ders mi işleyecek? Biraz zaman geçtikten sonra hoca içeriye girdi. “Acaba bu kadar genç profesör olur mu, diye kendi kendime zihnimi zorluyordum. Hoca kendini tanıtmaya başladı. “Arkadaşlar, hocamız yurt dışında olduğundan bu hafta dersi birlikte işleyeceğiz.” dedi. Bunu duyduğumda kafamdan aşağı kaynar sular döküldü. Bir akademisyenin olması gereken yer öğrencilerinin yanındır. Bu üniversite nasıl bir yermiş ki toplantılar, yurt dışı gezileri bitmiyor. Bilim, ilim, dersler bunları ne zaman öğreneceğiz. Mademki bizim zamanımız bu kadar çok, neden insanlar yarın yokmuşçasına bugün koşturuyor anlamış değilim. Galiba biz önemli insanlar değiliz. İleride ancak önemli insanlar olursak bizler de böyle koşturacağız demek; konferanslar, toplantılar... Ben bunları düşünürken ders bitti. Kantinden bir çay alıp kapıdan az uzakta, ufakça bir yeşilliğin ortasına kurulmuş iki çardaktan birine oturdum. Yanıma sınıftan bir arkadaş oturdu. Yalnız arkadaş da arkadaş. Sınıfın içinde sarı saçları ay gibi parlıyordu. Ben buradayım diyordu adeta. Benimle konuşmak için sanki yüz yüze gelmeye çalışıyordu. Kısa zaman sonra.’ derste hocanın dediklerini duydun mu?” diye bana sordu. Kafamdaki kavgayla meşgul olduğumdan derste neler konuşulduğunu duymamıştım ama ayıp olmasın diye kısa kısa cevaplarla geçiştirdim. Kendisi asistanın dediklerine baya sinirlenmiş olacak ki benim verdiğim kısa cevaplara aldırış etmeden “Tamam, asistan olabilirsin, araştırma görevlisi olabilirsin ama neden karşındaki insanları azarlayarak konuşuyorsun? Bu insanlar topluma yön vermek için yetişen insanlar değil mi? İnsanlarla nasıl konuşması gerektiğini bilmeyenler, içtimaiyata nasıl yön verebilecek anlamış değilim.” dedi. Sarışın kızın adını bile duymadan nasıl kişiliğe sahip olduğunu anladım. Sadece sükûnetle “Galiba burada işler böyle yürüyor” cevabını verebildim. Bu konuşmayı duymuş olacak ki yan çardaktaki kız yanımıza geldi, “Bakın siz 1. Sınıfsınız galiba. Sakın hocaların arkasından böyle konuşmayın. Bahsettiğiniz kişi bölüm başkanının yeğeni. Eğer olur da kulağına giderse bu bölümden onlar emekli olana kadar mezun olamazsınız. Bunu bilin” diyerek yanımızdan ayrıldı. Sarışın kızla “biz ne yaptık?” dercesine göz göze geldik. Hiçbir şey konuşmadan oturuyorduk. O saatten sonra konuşmaya hakkımız yoktu da zaten. Gruba gelen mesajla sessizlik bozuldu. Sinirli ses tonuyla:

-Yarın bu dersin telafisi yapılacakmış herkesi saat 16.00’da derse bekliyormuş, beyefendimiz yarın teşrif edecek yani.

-Yarın olsun da bu kadar önemli hoca kimmiş görelim bakalım, işleyeceğimiz derslerden ziyade hocayı merak ettim, diyerek yanından ayrıldım.

Evde kafamı yastığa koyup bir an önce yarın olması için dakikalar hatta saniyeler sayıyordum. Ama o sarışın kız. Nasıl da sinirli sinirli konuşuyordu. Bir sinir insana bu kadar mı yakışır arkadaş! O kadar yakışıyordu. Bir şeyler mi hissediyordum acaba. Yok yok! Adını bile sormaya utandığım kıza nasıl bir şeyler hissedebilirdim? Hem ben ona karşı bir şeyler hissetsem çantasının izini yüzüme çıkarır. En iyisi o sarışın kız olarak hayatımda kalsın. Sarışın ve sinirli kız... Ben bunları düşünürken kitaplıkta şiir kitabı gözüme takıldı. Raftan alıp okumaya başladım. “Ruhun mu ateş yoksa o gözler mi alevden?

Bilmem bu yanardağ ne biçim korla tutuştu?

Pervane olan kendini gizler mi hiç alevden?

Sen istedin ondan bu gönül zorla tutuştu.” diyordu dizelerde. Sanki bu dizeleri ilk kez okuyormuş gibi hayallere dalıyordum. Oysaki ben bu şiir dizelerinin altını çizmekten sayfa yırtılmaya gelmişti.

İşte o “kutlu” gün gelmişti. Haftalardır beklediğim ve sürekli konferansı, toplantısı ve yurt dışı gezisi olan hocamızla artık tanışabilecek, engin bilgilerinden istifade edebilecektim. Kampüsün önüne geldiğimde sarışın kız çardakta bir erkekle oturuyordu. Görünüşe bakılırsa erkek arkadaşındı. Şimdi yanına gitsem, “merhaba” desem, o yanındaki bıyıklı koca adam belki yanlış anlayacaktı. Bu güzellikte bir kızın bu adamın yanında ne işi vardı anlamış değilim. Gerçi dün gece benim saçma sapan düşüncelerim koca bıyıklı adamın yanlış anlamasından daha sakıncalıydı. Kendime ne söz vermişim? Üniversite sınavını kazanacak, bölümü hakkıyla okuyup ülkeme, devletime, milletime hayırlı işler yapacaktım. Bu sözler nasıl unutulabilirdi? Kendime gelip hedeflerimin peşinden emin adımlarla gitmeliydim.

Dersin başlama saatinden 15 dakika geçmesine rağmen hoca hala sınıfa gelmemişti. Galiba bugün de ders iptal olacaktı ama gelecek olduğunu düşünmek bile değer kazanmaya başladı artık. Bugün olmazsa haftaya, olmazsa haftaya elbet karşılaşacaktık. Ben böyle düşünürken bir anda koridordan bir öğrenci sınıfa hızlı adımlarla “Hoca geliyor!” diyerek girdi. İşte o an ilk karşılaşma poetika, bilim, ülkem, ülküm hepsi gözlerimin önünden film şeridi gibi geçiyordu. Yavaş adımlarla siyah takım elbiseli adam sınıfın içerisine kapıyı kapatmadan girdi. Şu an hayal mi görüyordum, hayır rüya, hayır kâbus, sarışın kız, garson... Bu adam, okulun ilk günü restoranda benim yerime oturan rektör yardımcısı değil miydi? Evet, o! Ta kendisi. Burada ne işi vardı? Acaba hocamızın yine bir işi mi çıkmıştı? Ben bu düşüncelerle meşgulken hoca kürsüye geçti. Sınıf kapısına yakın oturan öğrenciye bakarak “Kapıyı kapatmayı düşünmüyor musun?” diye öğrenciyi azarladı. Bir hışımla ayağa kalkarak “Arkadaşlar, burası lise değil. Burada öğrenci attığı adıma dikkat etmelidir. Hocanıza, hatta bütün hocalarınıza saygıda kusur etmeyeceksiniz!” dedi.

Yoklama kâğıdını ararken “Sınıfın temsilcisi kim, diye sordu. Sınıf temsilcisi ayağa kalktı. “Benim dersimden önce bilgisayarı ve projektörü açacaksın ama haftaya olan dersimizde projektör kullanmayacağız yani açmana gerek yok. Dersin çıkışında yanıma gel. Sana bir tablo vereceğim. Haftaya ben gelmeden önce bu tabloyu tahtaya çiz, dedi. Zaten bir buçuk saatlik dersimiz var, onu da verimli kullanalım. Tek gayem size daha yararlı olmak, daha fazla bilgi öğretmek. Bunu bilin arkadaşlar, dedi. Yoklama kâğıdını verdikten sonra dersin içeriğiyle ilgili bilgi vermek için ayağa kalktı. Konuşmaya tam başlayacakken “drrrr drrrr drrrr drrrrr!” Hocanın telefonu çalıyordu. Hoca, “bir saniye” diye işaret ettikten sonra elini ağzına kapatarak “Hocam dersteyim... birazdan... yemek...” Telefonda konuşurken sınıfta hafif uğultu çıktı. Kısa süre sonra telefonu kapattı. Sınıfa dönerek “Arkadaşlar ben telefonumu normalde derse gelmeden önce kapatırım. İnsanlık hali bir kere unutmamız şurada önemli bir konuşma yapıyorum. Şu sınıfın haline bak! İlk ödevinizi verip dersi bitiriyorum. Haftaya kadar bir kâğıda 5'er defa derste konuşmayacağım, hoca sınıftan çıkmadan ayağa kalkmayacağım, derse gelmeden telefonu kapatacağım yazacaksınız. Haftaya kontrol edeceğim. Eğer yapmayan olursa dersten atar yok yazarım. Burası babanız çiftliği değil. Burası bilim yuvası” diyerek çantasını hızlıca alıp sınıftan çıktı. Hoca sınıftan çıkarken, kafamda yankılanan tek şey “Burası bilim yuvası” cümlesiydi. Bilim yuvası mı? Ne kadar da anlamlı bir kelimeydi. Acaba gerçekten öyle miydi? Gerçekten bilimin merkezi miydi burası, yoksa sadece bir gösteriden mi ibaretti? Bu, resmen hiyerarşinin vücut bulmuş haliydi. İçimden bir ses “Gerçekten bilim mi öğretiyor, yoksa egolarını mı tatmin ediyor?” diye soruyordu. “Burası babanızın çiftliği değil” dedi ama aslında öyle olmalıydı. Babamızın çiftliği olmasa da burası bizim yerimiz, biz burada yetişiyoruz. Bu düşüncelerle haftalardır üstüne bir çizik bile atmadığım, alırken “Bu ilk defterim, bittiğinde bunu kendi öğrencilerime saklayacağım, diye düşündüğüm defterimi tekrardan çantama koyup sınıftan ayrıldım.

Kafamda birbirini takip eden düşünceler vardı ama bir türlü düşüncelerime yetişemiyordum. Biz yani öğrenciler, yani Cumhuriyet'in geleceği, yani umudun simgesi miydik, yoksa birilerinin maaş alabilmesi için figüran rolünde oynayan zavallı mı?

-Amca, buradaki kırk sekiz kitaba toplam ne kadar para verirsin? -
500 lira.

-Tamam amca, satıyorum.

